

[N. Chr. Christensen.]

medborgere, som i hvert fald ikke er stillet bedre end pensionisterne, nemlig alders- og invaliderentynderne.

Det er ikke mod dette, jeg vil rette kritik her i dag, men jeg vil gerne fremhæve, at efter folkeforsikringslovens § 85 hjemles der kun adgang til pristalsregulering for rentenydere een gang om året, nemlig pr. 1. april, og det har ikke været lovens forudsætning, at man, hvis der manglede en brøk i, at udligning kunne ske, så i mellemtiden indførte eengangstillæg. Det er tværtimod lovens forudsætning, at denne pristalsregulering kun gennemføres denne ene gang om året. Når man nu to gange i år — ganske vist skal tillægget, som blev givet i januar måned, vel gælde for det foregående år — indføjer et eengangstillæg, altså mod lovens forudsætning, så er der en ting, som jeg i hvert fald som kommunalmand ikke kan undlade at gøre en bemærkning om; det er dette, at en sådan lovgivning skaber usikkerhed med hensyn til kommunernes budgetlægning.

Det er en uheldig form, der her er ved at blive til praksis indenfor den højtærede socialministers lovgivningsområde. Vi må efter min opfattelse bort fra dette, at vi år efter år skal have sådanne særlove forelagt i forbindelse med alders- og invaliderentelovgivningen. Man kan ikke undgå at tænke på, at der — ikke mindst for en socialdemokratisk regering, som jo åbenbart har været ude at lede med lykten efter en valgsituation — kunne opstå spekulationer om, hvilken partipolitisk udnyttelse der kan gøres heraf. Det er synd overfor den sociallovgivning, vi har her i landet, og som vi ønsker ro omkring.

Venstre vil ikke være med til at afvise dette forslag, for vi har den opfattelse, at det må ses i forbindelse med de tidligere behandlede forslag om tillæg til tjenestemænd og pensionister. Vi er ganske klar over, at de gamle ikke har let ved at klare sig. Men hvis der virkelig skal være bund i den socialdemokratiske påstand om, at vi nu går en anden vej end inflationsvejen, så kan man jo ikke sige, at dette rimer helt med fremsættelsen af dette forslag. Det forekommer mig, at den agitatoriske udnyttelse af disse eengangstillæg udenfor lovens rammer ikke står i rimeligt forhold til de årlige beløb, der kommer rentenyderne til gode. For et ægtepar i en provinsby er det 43 kr. om året og for enlige 28 kr. om året. Jeg mener, at vi for at komme bort fra denne uheldige form må have dette lovforslag henvist til udvalgsbehandling. Jeg

er ikke alene om den opfattelse. Da et lovforslag om eengangstillæg sidst var til behandling i dette høje ting, gav den radikale ordfører, hr. Svend Jørgensen, udtryk for en lignende betragtning. Med den højtærede formands tilladelse skal jeg bringe et ganske kort citat. Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen udtalte dengang:

„Det er min mening, at man ikke fortsat kan gennemføre foranstaltninger af en sådan karakter og samtidig forlange, at kommunerne skal oparbejde kassebeholdninger for at konsolidere sig.“

Han føjede til:

„Jeg kan ikke se rettere, end at vi er godt på vej til at forfuske de grundlæggende principper for hele alders- og invaliderentelovgivningen.“

Man kan vist ikke sige, at det var nogen særlig blid bedømmelse, det radikale venstres ordfører her gav af den højtærede socialministers forslag. Jeg tror, vi bliver nødt til i et udvalg at prøve på at finde ud af, om vi ikke kan komme bort fra denne uheldige fremgangsmåde, enten ved at tage en pristalsregulering to gange om året eller også ved at forlange, at lovens bestemmelse om, at regulering kun skal finde sted een gang, skal overholdes. Derfor vil jeg gerne bede om, at dette lovforslag må komme til behandling i et udvalg.

Der kan vel også her være anledning til at spørge den højtærede socialminister om, hvorledes det går med folkeforsikringskommissionens arbejde. Det vil jo ikke være helt uden betydning for bedømmelsen af, hvordan alders- og invaliderentelovgivningen i fremtiden skal være, og for understregningen af det uheldige i disse stadig tilbagevendende forslag om eengangstillæg, som ikke er forudsat i loven.

Lovforslagets bestemmelse om at yde rentemodtagerne dækning for prisstigningen på smørret — en følge af rabatkortordningens bortfald — kan jeg på mit partis vegne tiltræde.

Hans Thyge Jacobsen: Det må vistnok anses for retfærdigt, at dette lovforslag bliver gennemført; når vi nu i enighed gennemfører en forhøjelse fra 50 til 70 pct. for statens pensionister, er der ikke tvivl om, at det, som den højtærede socialminister her foreslår, betyder en retfærdighedshandling overfor aldersrentemodtagerne.

Noget andet er, at hele dette lovgivningsområde i høj grad trænger til en sanering — det tror jeg også den højtærede socialminister vil være enig i —, og det går jo langsomt og besværligt med arbejdet i folke-